

Tập Quen Với Những Ngày Không Anh

Contents

Tập Quen Với Những Ngày Không Anh	1
1. Chương 1: Những Ngày Đầu Xa Anh	1
2. Chương 2: Những Ngày Đầu Xa Anh 2	3
3. Chương 3: Những Ngày Đầu Xa Anh 3	4
4. Chương 4: Những Ngày Đầu Xa Anh 4	6
5. Chương 5: Những Ngày Đầu Xa Anh 5	8
6. Chương 6: Những Ngày Đầu Xa Anh 6	11
7. Chương 7: Tập Quên Anh	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9: End	18

Tập Quen Với Những Ngày Không Anh

Giới thiệu

Không có anh thì em sẽ tập quen với điều đó. Không có anh thì những vết thương đó em sẽ tự che chúng lại. Không có anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tap-quen-voi-nhung-ngay-khong-anh>

1. Chương 1: Những Ngày Đầu Xa Anh

- Chúng ta chia tay đi. - Anh đã nói với tôi như thế.
- Vì sao? Em đã làm gì sai?
- Em không sai, chỉ là anh nghĩ mình đã không còn hợp nhau nữa rồi...
- Không! - Tôi giãy giụa - Đừng đi! Quân!! Đừng đi mà!!- Tôi cố gắng vùng vẫy nhưng không thể nào cử động được - Đừng đi... Em xin anh...- Tôi vô lực nhìn theo bóng lưng anh cứ xa dần... không một lần ngoảnh lại...
- “Đoàng!” - Tiếng sấm ầm vang rền dữ, đánh thức tôi từ cơn ác mộng trầm luân.

Mở choàng mắt ra, tôi bật dậy, trái tim vẫn còn đang đau đớn như bị ai bóp chặt, không thở nổi, cổ họng nghẹn ứ thật lâu vẫn chẳng thể phát ra tiếng. Khẽ đưa tay lên mặt, nóng hổi và ướt đầm, những giọt nước mắt vẫn cứ lăn trên má tôi dù tôi chẳng hề muốn.

Xung quanh tôi là một khoảng đen u tối, trống vắng, lạnh lẽo, thỉnh thoảng một tia chót xẹt ngang trời, mang theo ánh sáng trắng đi ngang qua cửa sổ. Trong không gian chỉ có tiếng mưa rơi rả rích, không có tiếng người, không có tiếng xe cộ, chỉ có tiếng nước mưa đập vào mái ngói, nghe đặc biệt chói tai.

Cô đơn và lạnh lẽo.

Tôi như một kẻ tội đồ không được ai thương yêu, bị bỏ rơi trong ngục giam tăm tối.

Bị cả thế giới quay lưng.

Tôi quơ tay với lấy chiếc điện thoại ở đầu giường, mặt khải chính là ngày sinh nhật của anh.

Trong danh bạ, cái tên “Anh yêu” đã không còn nữa.

Tôi chợt nhận ra, điều đau đớn nhất không phải là mơ thấy chúng tôi chia tay.

Mà là sau khi tỉnh dậy, nhận ra chúng tôi đã thật sự chia tay rồi...

Cả người vô lực ngã xuống giường, nhìn chăm chăm vào trần nhà đen như mực, tôi gần như đã quên mất ý nghĩa cuộc sống của mình là gì.

Tôi từng có một tham vọng lớn đối với cuộc sống của mình trước khi anh tới. Sau đó, tôi có một tham vọng nhỏ là được sống yên bình cùng anh đến hết đời. Cuối cùng, tôi chẳng còn chút tham vọng nào sau khi anh đi...

Kéo tấm chăn lên che kín cổ, tôi vẫn chẳng thể cảm nhận được ấm áp, chỉ có một khoảng không lạnh lẽo vô tình vẫn đang cắn nuốt tâm hồn tôi.

Nước mắt vẫn cứ rơi, như một phản xạ hay là sự níu kéo? Nước mắt tôi đã thấm đẫm cả gối rồi...

Tôi cảm thấy mỗi mệt quá. Đôi mắt đau tưởng chừng như muốn nứt ra vì chứa ngập toàn là nước mắt nóng hôi hổi; Trái tim tưởng chừng như đã sắp lạnh vết thương lại nhức nhối như vừa bị xát muối.

Tôi nhớ anh ấy.

Một giọt nước mắt lại rơi.

Tôi tưởng rằng tôi có thể quên, nhưng tôi không thể. Tôi tưởng rằng tôi đã nguỵ trang rất tốt khi phủ một tấm vải tối màu lên miền kí ức ấy, nhưng tôi sai rồi.

Tôi khóc nức lên.

Tôi không ngăn được trái tim mình đau đớn khi nghĩ đến anh, tôi không ngăn được những giấc mơ về anh. Dù cho chúng có là ác mộng khiến cho tôi sợ hãi, dù cho chúng là nỗi ám ảnh của tôi mỗi khi đêm về.

Tôi nhớ anh ấy.

Rất nhớ.

Nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, tôi chỉ muốn gọi điện cho anh ấy, nghe giọng nói của anh ấy.

Dù tên anh ấy đã không còn ở trong danh bạ, dãy số kia tôi đã sớm thuộc nằm lòng.

Nhưng tôi không dám gọi. Lấy thân phận gì để mà gọi? Có còn là gì của nhau nữa đâu? Điều tôi sợ nhất là, nếu như người nhắc máy, là bạn gái mới của anh ấy, thì tôi phải làm thế nào?

Tôi chẳng còn tư cách gì để làm phiền anh ấy nữa, nhất là vào lúc đêm khuya như thế này.

Con số trên màn hình điện thoại thay đổi từ 2:59am sang 3:00am.

Úp sấp điện thoại xuống, tôi thở dài. Những giọt nước mắt lại men theo khóe mi mà chảy xuống.

Quệt đi nước mắt, tôi ôm chần lẳng lặng nhìn vào khoảng không vô định trước mặt.

Tôi không thể nào tiếp tục ngủ được, trong đầu tôi lúc này toàn bộ đều là hình bóng của anh ấy, như một thước phim quay chậm, chiếu cận cảnh hình ảnh hạnh phúc của tôi và anh.

Nếu tôi không phải là tôi của bây giờ, mà là tôi của một tháng trước, vào một đêm mất ngủ như thế này, tôi sẽ bất chấp tất cả mà gọi điện thoại cho anh.

Tôi khi ấy sẽ hồn nhiên tự cho mình là đúng, và sẽ cố chấp bắt anh thức đêm cùng tôi, nói chuyện với tôi cho tới khi tôi ngủ quên mất.

Tôi khi ấy sẽ không ngần ngại mà đánh thức anh dậy từ trong cơn mơ chỉ để anh hát cho tôi nghe một bài hát, hay kể cho tôi nghe một câu chuyện.

Và tôi khi ấy, đã nhận lấy tất cả sự bao dung và cưng chiều của anh, mà chẳng hề nghĩ đến việc phải đáp trả như thế nào, như một con nhóc bướng bỉnh luôn nghĩ mình là trung tâm của vũ trụ.

Bây giờ nhìn lại, tôi mới nhận ra mình đã tồ tề đến nhường nào, và anh thật là người đàn ông dịu dàng nhất thế giới.

Có lẽ, anh đã phải cố gắng rất nhiều để yêu tôi trọn vẹn 5 năm.

Ngoài anh ra, có lẽ chẳng ai chịu được tính cách phách lối và trẻ con của tôi nữa...

5 năm, tôi đã nhận được rất nhiều.

5 năm, đã quá đủ với tôi rồi chẳng?

Tôi đã lãng phí nhiều năm thanh xuân của anh như vậy, vì sao tôi còn chưa hài lòng?

Có lẽ, bản tính con người vốn là tham lam, nên tôi được voi rồi lại đòi tiên, cảm thấy muốn nhiều hơn nữa...

Vì sao anh ấy đã nhường nhịn tôi lâu như vậy, đột nhiên lại từ bỏ?

Vì sao đã yêu nhau lâu như vậy, bỗng dưng lại muốn chia tay?

Vì sao đã lỡ đánh cắp trái tim tôi rồi, lại còn muốn trả lại?

Vì sao anh ấy có thể yêu tôi 5 năm, lại không thể yêu tôi nốt quãng đời còn lại?

Đã làm cái gì thì phải phải làm cho trót, anh có biết không? Tại sao lại bỏ dở đoạn tình duyên này giữa chừng như thế??

Tại sao lại bỏ em ở đây một mình??

Tôi đã tự hỏi lòng mình không biết bao nhiêu lần, để rồi nhận lại chỉ có nỗi xót xa đến tột cùng.

Tôi biết là tôi không xứng đáng để nhận được tình yêu của anh.

Tôi biết là tôi nên buông đôi tay mình ra rồi.

Tôi đã rất cố gắng để quên đi anh, quên đi những trang thanh xuân đẹp đẽ nhất của cuộc đời tôi.

Vì vậy, ban ngày, tôi vẫn là một cô gái hoàn hảo với đầy đủ sự tự tin, không một ai nhận ra trái tim tôi đã sớm vỡ tan nát.

Chỉ có khi đêm về, một mình yên tĩnh trong căn phòng tối, tôi lại trở về là một kẻ thất bại, một kẻ yếu ớt chẳng hề có một chút năng lực phản kháng.

Và cũng chỉ khi đêm về, tôi lại ngẫm cho phép mình được thấy anh trong những giấc mơ...

Đêm nay, lại là một đêm mất ngủ.

Đêm nay, tôi lại nhớ đến anh.

Đêm nay, tôi lại thức đến sáng...

2. Chương 2: Những Ngày Đầu Xa Anh 2

Hôm nay tôi cảm thấy rất tệ, tôi đã không hoàn thành công việc được giao. Trong khi đó, tất cả đồng nghiệp của tôi đã làm rất tốt. Họ cười vui vẻ và ríu rít trò chuyện về đủ thứ trên đời.

Và thế là tôi đã phát điên lên. Đạo này cảm xúc của tôi không được ổn định lắm, tôi đã hành xử một cách tồ tề y như tâm trạng của tôi lúc đó vậy. Trước mặt các đồng nghiệp và cả sếp của tôi.

May là tôi chưa bị đuổi việc vì vô lễ với cấp trên.

Về đến nhà, đóng sầm cửa lại, tôi như tách biệt hẳn với thế giới ồn ào náo nhiệt ngoài kia. Ném chiếc túi xách xuống mặt đất, tôi thả người lên giường.

Mệt mỏi.

Đó là tất cả những gì tôi cảm thấy ngay lúc này.

Cả căn phòng ám một màu xám ảm đạm, dường như chuẩn bị chuyển tiếp sang đêm đen. Tôi không muốn bật đèn vào lúc này, quá chói mắt.

Úp mặt vào gối, tôi hét lên thật to, tôi mong những buồn phiền của tôi cũng sẽ trôi hết đi giống như tiếng hét ấy.

Thế nhưng, lúc tôi ngẩng đầu lên, nước mắt đã thấm ướt gối...

A... việc này chẳng hiệu quả gì cả... Vậy mà anh ấy đã nói rằng nó rất có ích...

Phải rồi, là Quân đã nói với tôi như thế...

Dường như tìm được một lí do hoàn mỹ, nước mắt tôi lại rơi.

Từng giọt, từng giọt lăn xuống khoé mi, biến mất dưới lớp gối. Tưởng chừng như nước mắt đã biến mất hết rồi, chỉ mình tôi biết, chiếc gối đã sớm ẩm ướt...

Quân từng nói với tôi, khi mệt mỏi, hãy úp mặt vào gối và hét thật lớn. Thế nhưng, khi có anh ấy, tôi chưa từng thử. Vì tôi không cần phải làm như vậy, tôi đã có anh ấy. Anh ấy sẽ luôn ở bên mỗi khi tôi buồn và kiệt sức, bờ vai anh ấy sẽ luôn ở đó, vững chãi và đáng tin cậy để tôi có thể dựa vào. Và anh ấy sẽ luôn sẵn sàng ôm lấy tôi những khi tôi cần nhất, để tôi thoải mái khóc to như một đứa trẻ ở trong lòng anh.

Tôi cảm thấy bản thân mình thật yếu đuối và vô dụng. Tôi chỉ biết khóc.

Từ khi chia tay anh, ngày nào tôi cũng khóc. Tôi đang cố đổ lỗi cho cuộc đời hay sao?

Tôi cũng không biết nữa, tôi trở nên lười biếng tới mức không muốn làm gì cả. Mà dù có làm gì đi chăng nữa, tôi cũng nhớ tới anh ấy. Tôi chỉ biết nghĩ về anh ấy. Tôi gần như không thể làm việc gì tử tế được cả.

Có lẽ là vì anh ấy đã quá nuông chiều tôi, chiều chuộng và cung phụng tôi như bà hoàng. Anh ấy luôn nói tôi là cô công chúa nhỏ của anh ấy.

Không tự giác được nở một nụ cười nhợt nhạt, nước mắt lại lăn xuống khoé mi.

Cho đến cuối cùng, anh ấy vẫn bỏ tôi mà đi. Tôi đã quá ỷ lại vào anh ấy suốt 5 năm qua, và giờ thì tôi trở thành một kẻ vô dụng. Vô dụng tới mức không thể tự chăm sóc tốt cho bản thân mình.

Nước mắt vẫn đang rơi, nóng hổi, mí mắt tôi đã đau nhức và nặng trĩu rồi...

Tôi thiếp đi lúc nào không hay...

(Táo: Táo đã gõ hơn 1000 từ, sau đấy chưa kịp lưu mà đã mất mạng, Táo phải gõ lại nên chương này khá ngắn và sơ sài. Mọi người đọc tạm nhé, mong mọi người thông cảm.)

3. Chương 3: Những Ngày Đầu Xa Anh 3

“Mình chia tay đi...”

- Không!!! - Mở choàng mắt ra, tôi thở hổn hển, lại là giấc mơ ấy, nó vẫn luôn cứ bám riết lấy tôi. Đặt tay lên ngực, trái tim đập những nhịp gấp gáp như muốn phá tan lồng ngực để thoát ra ngoài.

Nếu không phải là nó vẫn đang đập, tôi còn tưởng là trái tim tôi đã bị anh ấy lấy đi mất rồi...

Vì tôi cảm thấy trống rỗng lắm.

Trống rỗng như thiếu mất đi thứ gì.

Trống rỗng như có một lỗ hổng thật lớn ở chính giữa trái tim tôi.

Điều đó khiến tôi không thể thở nổi.

Toàn thân tôi ướt đầm mồ hôi như vừa được vớt lên từ biển, tay chân rã rời như không còn là của chính mình, đầu óc trì trệ và mệt mỏi, tôi thậm chí còn không muốn động đậy.

Trời đã chuyển tối lắm rồi...

Ngay cả một chút ánh sáng trắng xám leo lắt cũng không còn nữa.

Các gian nhà xung quanh cũng đều đã tắt đèn hết cả.

Cả căn phòng tối om om, ngay cả khi mắt tôi đã dần thích ứng được với bóng tối, tôi chỉ lơ mơ thấy được các ngón tay mình.

Hình như tôi đã ngủ từ lúc về đến nhà đến giờ thì phải, tôi thậm chí còn chưa tẩy trang. Da mặt thấy khó chịu quá...

Nếu anh còn ở đây, chắc hẳn anh ấy sẽ không để tôi cứ như vậy mà ngủ. Anh ấy nhất định sẽ đánh thức tôi dậy và nhắc nhở tôi phải tẩy trang trước khi đi ngủ, nếu không thì sẽ hỏng da mặt mất. Hoặc nếu anh ấy thấy tôi đã mệt mỏi quá rồi, thì anh ấy sẽ nhẹ nhàng mà tẩy trang cho tôi...

Nhớ đến sự dịu dàng, ân cần của anh ấy, tôi bất giác mỉm cười...

Rồi lại muốn khóc.

Anh ấy dịu dàng đến vậy, thì giờ cũng có còn liên quan gì đến tôi nữa đâu? Sự quan tâm của anh ấy đã không còn thuộc về tôi nữa rồi, sự ân cần của anh ấy hẳn là đã dành cho người con gái khác.

Khẽ thở dài, tôi chống người ngồi dậy, rời giường.

Mò mẫm đến bên công tắc điện, tôi mở đèn lên.

Ánh sáng nhanh chóng bao tỏa cả căn phòng.

Nheo mắt lại vì ánh sáng quá đột ngột, việc đầu tiên tôi cần làm là tẩy trang, tắm rửa.

Sau khi bước ra từ phòng vệ sinh với cơ thể sạch sẽ, nhẹ nhàng, tôi nhận ra là mình đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Cũng không biết bây giờ là mấy giờ nữa...

Cầm lên chiếc điện thoại, trên màn hình hiển thị con số 1:55am.

Tôi nghĩ là mình không thể ngủ nữa rồi, chắc hôm nay, tôi sẽ lại thức đến sáng.

Xoa xoa cái bụng trống rỗng đang réo ầm lên vì đói. Tôi ôm cái bụng tội nghiệp chưa được ăn tối vào bếp.

Mở tủ lạnh, bên trong toàn bộ là đồ ăn nhanh, tôi tùy tiện vơ lấy một hộp, cho vào lò vi sóng.

Đã lâu lắm rồi tôi không bật bếp lên nấu cơm, chỉ toàn ăn đồ ăn nhanh để sống.

Hình như là từ khi chia tay anh, tôi bắt đầu ăn thế này.

Từ khi chia tay anh ấy, tôi đã không còn nấu một bữa cơm đàng hoàng nào nữa...

Một người ăn thì nấu để làm gì?

Một người ăn, cầm cơm ít thì dính nồi, cầm cơm nhiều thì phải đổ đi.

Một người ăn, thức ăn ít thì mất công làm, lại tốn nước, tốn ga, thức ăn nhiều thì chắc chắn bỏ thừa, không hết.

Một người ăn, ngồi bên chiếc bàn tròn lạnh lẽo, đối diện là chiếc ghế trống không, cho dù thức ăn có tỏa khói nghi ngút đi chăng nữa, ăn vào cũng chẳng thể thấy ấm nóng.

Lòng người đã lạnh lẽo, không phải do dạ dày, mà là vì trái tim. Trái tim đã sớm đóng băng rồi.

Cho nên, ăn gì có khác nhau là bao?

Bữa cơm không phải là khoảnh khắc đoàn tụ bên nhau, là khoảnh khắc ấm áp nhất bên cạnh người mình yêu thương sao?

Nếu đã không thể ở cạnh người ấy, ăn cái gì no bụng là được rồi, kén cá chọn canh có ý nghĩa gì?

Việc gì phải tự nấu tự ăn, một mình với chính mình cô độc đến tột cùng như thế?

Đối diện với chiếc ghế trống không, có thấy đau lòng hay không??

Tự mình làm đau mình, có đáng không? Có thấy vui không? Có hạnh phúc không?

Không, tôi không nghĩ thế.

Cái quan trọng không phải là chúng ta đang ăn cái gì, mà cái quan trọng là chúng ta đang ăn cùng ai. Đó mới là ý nghĩa chân chính của một bữa ăn. Đối với tôi, anh ấy là người mà tôi cần...

Có anh ấy ở bên, tôi ăn trái khổ qua cũng thấy ngọt, không có anh ấy ở cạnh, tôi ăn sơn hào hải vị cũng cảm thấy không khác gì nhai giấy, không mùi, không vị, khi nuốt lại không trôi...

“Ting!” Chiếc lò vi sóng thông báo thức ăn đã nóng.

Mở ra cánh cửa lò, tôi dùng bao tay mang chiếc hộp đồ ăn nhanh ra. Nó nóng thật đấy, luồng khói trắng cứ nổi tiếp nhau bay nghi ngút, qua lớp bao tay, tôi thậm chí còn cảm nhận được âm ỉm.

Khi còn yêu nhau, thỉnh thoảng tôi và Quân cũng gọi đồ ăn nhanh về nhà. Lúc ấy, tôi thậm chí còn tranh giành phần ăn của anh ấy, và anh ấy cười hỏi tôi rằng ăn nhiều thế không sợ béo hay sao?

Tôi đã nói rằng dù có béo, vẫn sẽ có anh yêu em.

Nhưng tôi đã sai rồi.

Tôi bây giờ không béo, và cũng không có anh yêu...

Thời gian ấy vĩnh viễn không trở lại được nữa, và đồ ăn nhanh bây giờ đối với tôi chẳng ngon lành gì.

Nhanh chóng lấp đầy bụng, tôi vứt vỏ hộp vào thùng rác.

4. Chương 4: Những Ngày Đầu Xa Anh 4

“Ding ling... Ding ling...”

Tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên lúc sáng sớm.

Ngày trước, mỗi sáng anh đều sẽ gọi điện cho tôi, chúc tôi có một ngày tốt lành...

Sẽ là anh sao?

Tôi bật cười với suy nghĩ ngu ngốc của mình, thậm chí lắc đầu chối bỏ ý tưởng kì quái ấy.

Màn hình hiển thị cái tên “Phong”.

Phong?

Là thằng bạn thân chí cốt của tôi thời đại học, sau đó nó xuất ngoại, nên chúng tôi cũng không còn nói chuyện nữa.

Kể ra thì cũng đã lâu lắm rồi từ lần cuối tôi gặp nó.

- A lô?

- Hello my dear! Đạo này sống thế nào hả bảo bối?

Lâu lắm mới nghe lại cái danh từ này, tôi sờn hết cả da gà.

- Làm gì mà Phong đại nhân lại đột nhiên nhớ tới tiểu nữ thế này a?

- Chê phiền?

- Ai ai, tiểu nữ đây là thụ sủng nhược kinh a

~~ Lần này tao nói chính sự!

- Ủm, sao?

- Tao sắp về nước!

- Ủm,... Hả? Mà nói lại xem nào?

- Tao bảo tao sắp về nước!

- Về làm gì?

- Về thì về thôi chứ làm gì, cũng không thể ở quốc ngoại mãi được.

- Có kế hoạch cụ thể gì chưa?

- Còn có thể làm gì nữa, bố mẹ tao muốn tao về quản công ty a. Cũng thuận tiện đem về cho họ đứa con dâu nữa, ha ha.

Tôi giật mình:

- Mà có bạn gái từ bao giờ thế?

- Về nước tìm thôi chứ biết sao giờ, tao cũng không thể nhìn mày với Quân ân ái hoài nữa, tao cũng phải thoát kiếp độc thân chứ.

-...

Quân sao? Tôi và... Quân? Thật lâu tôi đã không được nghe thấy tên của tôi được đặt cạnh anh ấy nữa...

Ở đầu dây bên kia, Phong kì lạ hỏi:

- Mày không sao đấy chứ? Im thế?

- Tao với anh ấy... Chia tay rồi...- Lần đầu tôi chính miệng nói ra điều ấy, tôi thấy miệng mình đắng chát quá, tròn mắt khô khốc lại nổi lên tầng sương mù rồi...

Phong lặng người, một lúc sau nó mới ra tiếng:

- Mày nói thật?

- Tao...- Tiếng nói bị chặn đứng nơi cổ họng, cái cảm giác ảm ức ấy lại dâng lên khiến tôi chẳng thể phát ra tiếng được nữa.

- Thanh? Mày ổn chứ? - Phong bắt đầu lo lắng.

- Cho tới tận bây giờ...hức...Tao vẫn không hiểu tại sao mọi chuyện lại đi đến bước đường này...- Tôi nhả chậm từng chữ.

- Không sao đâu, không sao mà, mày đừng khóc, Quân làm gì mày?

- Tao không biết... Tao không hiểu tại sao lại chia tay... Tao không hiểu...

- Ngoan, đừng khóc, nín đi nào... Mày vẫn còn có tao, không sao...

Tiếng an ủi của Phong vẫn luôn không ngừng vang lên từ đầu dây bên kia khiến tôi bỗng dưng cảm thấy thật ấm áp, giống như được trở về với những năm tháng sinh viên bồng bột, mà thằng bạn chí cốt luôn là chỗ dựa vững chắc khi tôi bị khi dễ. Trước khi gặp Quân, Phong đã không ít lần dỗ dành tôi khi tôi thất tình như thế này...

- Phong này.

- Ủm?

- Tự dưng tao thấy nhớ mày quá... Hức...

- Tao cũng thế, nín đi, tao về bây giờ.

- Bao giờ... mày về?

- Sắp đến nhà mày rồi.

Phong vừa dứt câu, chuông cửa nhà tôi vang lên.

Giật mình, tôi vội vàng đứng dậy mở cửa, chào đón tôi là cái mỉm cười tươi rói của Phong.

Tôi sững sờ.

Nó tiến về phía trước, xoa xoa mặt tôi, cười bảo:

- Không có tao ở đây, mày tự hành hạ mình thành cái dạng này à?

- Có phải tại tao đâu... Hức...

- Lại còn khóc? Tao cũng đến chịu mày, mỗi lần chia tay là lại khóc kêu cha gọi mẹ.

- Hức... Mày còn khi dễ tao!

- Bao nhiêu năm rồi, còn như trẻ con vậy. - Phong xoa xoa khóe mắt tôi - Nín đi, tao mang mày đi ăn ngon.

- Mày vừa xuống máy bay... Không mệt à?

- Mày lại bảo không đi? Mày nín hộ tao là tao nhờ rồi. Nhanh! Đi rửa mặt, tao mang mày ra ngoài ăn ngon!

Tôi bị Phong chọc cười.

Phong nhăn nhó:

- Mày cười cái gì? Vừa khóc vừa cười, xấu chết, đi rửa mặt cho tao!

- Rồi rồi.

Tôi chạy nhanh vào phòng tắm, hắt nước lạnh vào mặt cho tỉnh hẳn. Mỉm cười với bản thân mình trong gương, từ khi chia tay, tôi chưa ngày nào cười thật sự như lúc này. Phong đúng là cứu tinh của tôi mà!

Tiếng đập cửa từ bên ngoài truyền đến, tiếng nói không kiên nhẫn của Phong vọng vào:

- Xong chưa hả bảo bối? Tao đói lắm rồi đây, mày có định đi ăn không thì bảo?

- Được rồi mà, ra ngay đây!

Lau khô mặt, tôi bước nhanh ra cửa.

Có lẽ, những ngày tháng tiếp theo, tôi cũng sẽ không khổ sở như tôi đã từng tưởng tượng.

(Táo: Vốn dĩ định nghỉ hè rồi viết tiếp, nhưng Táo thấy mình đã lười lâu quá rồi. Dành tặng chương này cho MO làm quà sau môn thi đầu tiên:)) Chương này lúc đọc có lẽ sẽ cảm thấy phong cách khác hoàn toàn -.- Lâu không viết ngồi vào đánh chữ thấy ngượng tay quá ạ T.T)

5. Chương 5: Những Ngày Đầu Xa Anh 5

Sao hai người lại chia tay? - Phong hỏi tôi như thế.

Tại sao? Chính tôi cũng không biết nữa... Mọi thứ đã từng rất tuyệt vời, chúng tôi rất hợp nhau, chúng tôi rất hiểu nhau, ở bên anh ấy, tôi cảm thấy rất vui vẻ, rất hạnh phúc... Tôi đã nghĩ mọi thứ sẽ như thế mãi, tôi đã nghĩ sẽ chẳng có gì thay đổi cả, tôi đã nghĩ sẽ không gì chia lìa được chúng tôi...

Nhưng chắc đó chỉ là mình tôi nghĩ mà thôi.

Chắc có lẽ Quân chưa từng nghĩ như thế.

Chắc có lẽ anh chưa từng có ý định kết hôn với tôi, chắc có lẽ anh chưa từng nghĩ về một mái ấm nhỏ của hai đứa.

Mà... anh thật sự chưa từng hứa hẹn gì với tôi.

Tất cả đều là do tôi tự mình tưởng tượng ra, tôi tự mình vẽ ra một bức tranh tuyệt đẹp về tương lai của hai đứa rồi lặng lẽ cười một mình.

Đã bao lần tôi nằm mơ cũng mỉm cười, đã bao lần tôi chờ đợi anh cầu hôn tôi trong hạnh phúc.

Rồi tôi đợi mãi, chờ mãi, và tự nhủ rằng điều tuyệt vời ấy sẽ đến nhanh thôi...

Như một con ngốc vậy.

Giờ thì tôi biết rằng giấc mơ ấy sẽ chẳng bao giờ thành hiện thực được rồi...

Tôi không trả lời câu hỏi của Phong.

Phong thở dài:

- Mày không muốn nói thì thôi vậy.- Đẩy đĩa bò bít tết đã được xắt nhỏ đến trước mặt tôi, Phong cười hiền:

- Không nói thì ăn đi nhé, có thực mới vực được đạo mà.

Tôi nhìn Phong:

- Cảm ơn mày... Thật ra không phải là tao không muốn nói, nhưng mà...

- Sao?

Tôi cười gượng:

- Tao cũng không biết tại sao nữa.

Phong nhíu mày:

- Mày không cười nổi thì đừng có cười, xấu lắm.

-...

- Quân muốn chia tay với mày à?

- Ừm...

- Anh ta có nói lí do không?

- Anh ấy bảo là không còn hợp nhau nữa...

- Sao lại...

- Thôi, dù thế nào thì kết quả cũng đã thế cả rồi, còn làm gì được nữa?

-... Anh ta... có người mới chưa?

- Tao cũng không biết nữa, nghe nói là rồi... Tao không dám hỏi anh ấy...

- Chia tay, cũng không thể làm bạn nữa sao?

Nước mắt không tự chủ được lại lăn xuống khóe mi... Chia tay xong, còn có thể làm bạn sao? Phải rồi, Quân cũng mong chúng tôi có thể tiếp tục làm bạn, nhưng, được sao?

Tôi không thể, cũng không dám tiếp tục làm bạn với anh ấy, ít nhất không phải là bây giờ.

Tôi sợ mình khi nhìn thấy Quân, sẽ không tự chủ được mà nhào vào lòng anh ấy khóc to. Tôi sợ mình khi nhìn thấy Quân, sẽ không tự chủ được mà nhìn anh ấy say đắm. Tôi sợ mình khi nhìn thấy Quân, sẽ không ngăn được trái tim mình yêu anh lần nữa.

Ngay bây giờ, ngay lúc này, dù không có anh ấy bên cạnh, tôi vẫn luôn nhớ đến anh ấy, khuôn mặt anh ấy vẫn luôn tồn tại trong tâm trí tôi, tôi vẫn chẳng thể quên được anh ấy, tôi vẫn yêu anh ấy như lúc ban đầu, hay thậm chí là nhiều hơn...

Nước mắt cứ rơi chẳng thể ngưng lại, như một vòi nước đã mở mà chẳng thể đóng cho tới khi cạn kiệt.

Và có lẽ tôi, chỉ có thể ngừng khóc khi đã hết yêu anh...

Phong ôm lấy tôi, để đầu tôi dựa vào vai mình:

- Ngoan, không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà...

Tôi biết thế, tôi biết mọi thứ rồi sẽ lại đâu vào đấy, tất cả những kí ức của ngày hôm nay rồi sẽ trở thành kỉ niệm của nhiều năm sau, như những trang thanh xuân bị lật qua để bắt đầu một trang mới.

Nhưng hãy để thời gian chậm chậm xóa nhòa vết thương của tôi, vì tôi của hôm nay, vẫn còn yêu anh ấy rất nhiều.

Tôi chưa sẵn sàng để bước sang một trang mới...

Tôi gục vào vai Phong mà khóc thút thít, Phong khẽ xoa đầu tôi:

- Thôi nào, nín đi, bỏ bít tết mà mày thích nhất vẫn đang nằm trên đĩa kia.

- Ừm

Nâng mặt tôi lên, Phong lấy giấy ăn thấm nước mắt cho tôi, nhưng không ích gì mấy. Khẽ chớp mắt, nước mắt lại theo làn mi chảy xuống gò má.

Phong thở dài:

- Thôi nín đi nào.

Lấy tay bịt mắt tôi, Phong nói nhỏ bên tai:

- Quên hết đi, quên hết đi, nhắm mắt lại, không nghĩ gì nữa, không buồn nữa, không khóc nữa.

Tôi im thin thít, cố gắng làm theo những gì Phong bảo.

Được một lúc, Phong lại nói thêm:

- Hãy nhớ đến đĩa bỏ bít tết đang chờ được sùng bái!

Nói xong, Phong buông tay ra.

Trước mắt tôi vẫn còn một màn sương mờ, hơi nước nóng ẩm vẫn lan tỏa từ hốc mắt, nhưng thật sự đã tốt hơn rất nhiều.

Phong lo lắng nhìn tôi:

- Có ổn không?

Tôi khẽ gật đầu:

- Tốt hơn rồi, cảm ơn mày.

Phong cười hiền:

- Tốt hơn là được rồi, ăn đi kéo đói.

- Ừm.

6. Chương 6: Những Ngày Đầu Xa Anh 6

Hôm nay Phong kéo tôi đi rạp chiếu phim, nó nói rằng có phim mới ra hay lắm. Thấy Phong như vậy, tôi cũng chỉ biết cười, dù sao thì tôi không hiểu nhiều về phim ảnh lắm.

- Ta da~ Hai vé xem phim đã sẵn sàng!

Cầm trên tay tấm vé xem phim, nhìn nhìn, tôi hỏi Phong:

- Hai tiếng nữa mới chiếu cơ à?

- Hì hì, mấy suất sớm hơn cháy vé hết rồi đó! Phim này đắt khách lắm đấy!

- Trời! Sao mà không đặt trước đi? Bây giờ ngồi đợi hai tiếng để mòn dép à?

Phong cười tít mắt:

- Mà quan tâm cái đấy làm gì! Tao bao mà đi ăn bỏng ngô, đảm bảo hai tiếng chỉ như một chớp mắt!

- Bây giờ ăn bỏng ngô rồi tí nữa xem phim ăn gì?

- Thì tao mua thêm bỏng chứ sao!

- Hôm nay hào phóng thế

~~ Xời, đại gia mà, hôm nay tao bao mà hết, từ đầu đến chân!

- Nghe rộn thế mà, có ý đồ gì thì nhanh chóng khai mau.

- Tiền nhiều thôi

~~... Nhìn cái bản mặt vênh vênh của mà thấy ghét!

Đi ra quầy bỏng ngô, tôi giật mình nhìn hàng người xếp dài dằng dặc:

- Trời, hôm nay đông thế?

- Lại bảo không đi?

- Tao có quên mất hôm nay ngày gì không mà nhỉ?

Phong nhìn tôi, nói:

- Hôm nay 14-2.

- Ủ, rồi sao?

- Chả sao, 14-2 thôi.

- Nghe quen quen mà tao không nhớ ra là ngày gì hết mà ạ.

- Thôi khỏi cần nhớ.

- O.. ơ

- O quả mơ, đến lượt mình rồi kìa!

Nhân viên phục vụ nhìn chúng tôi cười hỏi:

- Anh chị muốn mua gì ạ?

- Cho mình 2 suất bỏng ngô, cỡ lớn, nhiều phô mai - Một người khách hàng ơn quầy bên cạnh nói cùng lúc với tôi.

- Anh chị có muốn mua đồ uống không ạ?

- 2 cốc milo, pha loãng giùm mình nhé! - Vẫn là hai giọng nói đồng thời vang lên.

Tôi ngạc nhiên quay sang quầy hàng bên cạnh, người đang mua đồ có gương mặt mà tôi quen thuộc vô cùng.

Tôi sững người, cố gắng tìm lại tiếng nói của mình:

- Q...Quân...

Anh ấy nhìn về phía tôi, vẫn nở nụ cười như ánh sáng buổi sớm mai đầy ấm áp, thứ đã ủ ấm trái tim lạnh lẽo của tôi trong quá khứ:

- Thanh, trùng hợp thật đấy.

Tôi lắp bắp:

- V...vâng...

Phong khẽ nắm lấy tay tôi như tiếp thêm sức mạnh.

Nhìn thấy Phong, Quân nói:

- Em đến đây với Phong à?

- Ừm... Anh... Đi với ai thế ạ?

- À, đây, giới thiệu với em, đây là An, bạn gái anh.

Tôi sững sờ nhìn cô gái đứng sau lưng Quân, cô ấy... trông thật hạnh phúc...

Đúng lúc đó, giọng nói của nhân viên bán hàng vang lên:

- Bông ngô và đồ uống của anh chị đây ạ.

Phong nhận lấy đồ, đưa một nửa cho tôi, dắt tay tôi quay sang nói với Quân:

- Ngại quá, bọn tôi đi trước nhé!

- Ừ, tạm biệt!

Tôi yếu ớt nói:

- Tạm biệt.

Sau khi đã quay lưng đi, tôi còn loáng thoáng nghe thấy tiếng cô gái kia chát vắn Quân:

- Hai người đó là ai vậy hả? Sao anh thân thiết với họ thế? Nhất là với đứa con gái!

- Hai người bạn cũ thôi, em ghen hả?

- Hừ, ai thèm ghen chứ!

- Em ghen cũng đáng yêu nữa!

- Anh dẻo miệng vừa thôi!

...

Phải rồi, bạn cũ, giờ đây chúng tôi chỉ công là bạn cũ mà thôi.

Hoặc là bạn cũ, hoặc là người yêu cũ.

Là người trước thì có thể hẹn nhau đi ăn đi chơi vào một ngày đẹp trời nào đó, có thể thoải mái đùa giỡn, chào hỏi nhau khi gặp lại.

Là người sau thì chỉ có thể lướt qua như chưa hề quen biết, tất cả mọi điều tốt đẹp đã từng cùng nhau trải qua trong quá khứ chỉ là một giấc mộng phải quên đi. Và khi gặp lại chỉ có một nỗi ngượng ngùng đến lạ...

Anh ấy đã có thể thản nhiên coi tôi là bạn cũ rồi, vì sao tôi không thể?

Vì sao tôi vẫn luôn coi anh ấy là người yêu cũ?

Nếu tôi có thể coi anh ấy là bạn cũ, mọi thứ có lẽ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Chúng tôi đã chẳng thể nào quay lại làm người yêu nữa rồi, tiếp tục làm bạn có phải tốt hơn hay không? Tốt hơn mối quan hệ gượng gạo này.

Người yêu cũ... chỉ là một người lạ...

Mà ta đã từng quen mà thôi...

Phong đặt bồng ngô và đồ uống xuống, chúng tôi ngồi xuống khu vực chờ xem phim.

Nhìn tôi, Phong hỏi:

- Mày có ổn không?

- Tao...

- Muốn khóc thì mày cứ khóc đi, vai tao ở đây này.

- Nhưng...

- Khóc nhỏ thôi nhé, ở đây đông người lắm.

Ôm lấy Phong, tôi khóc. Tôi đã tự nhủ rằng mình không thể tiếp tục khóc nữa, nhưng khi nhìn thấy Quân, tôi không kiềm chế được bản thân mình.

Tôi cảm thấy mình đã làm rất tốt, ít nhất thì tôi không khóc trước mặt Quân, tôi đã không để lộ vẻ mặt yếu đuối nhất của mình trước mặt anh ấy.

Nhưng khi tựa vào vai Phong, tôi thấy bình yên và an toàn hơn rất nhiều.

Vậy nên tôi đã khóc.

Nước mắt tràn ra từ khoé mi, từng giọt, từng giọt nóng rát như muốn thiêu cháy hết thấy. Tầm mắt tôi nhoè đi, mọi vật dần trở nên mờ nhạt và không chân thật.

Nhắm chặt mắt, tôi gục đầu vào vai Phong.

Nước mắt tôi thấm ướt cả một mảng áo, nóng, và ẩm.

Mảng áo ấy đã chuyển hẳn sang màu sẫm rồi.

Tôi vẫn cứ khóc, Phong nhẹ nhàng vỗ lưng tôi như rất nhiều năm trước nó đã từng.

Tôi ghen ngào:

- Chắc có lẽ... tao thực sự phải quên anh ấy thôi, Phong ạ...

7. Chương 7: Tập Quên Anh

Tôi đang làm mọi việc một mình. Tôi đang tập quên đi sự tồn tại của một người đã từng là của tôi để tự mình làm tất cả mọi thứ.

“Reng...Reng...Reng!!”

Giật mình bật dậy, vươn tay tắt chiếc đồng hồ báo thức, khẽ dụi mắt, tôi đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Ngáp ngáp ngáp dài, nhìn vào bản thân mình trong gương - một cô nàng đầu bù tóc rối, vẻ mặt ngái ngủ, trông lờ lờ vô cùng - tôi bật cười, bắt đầu chỉnh trang lại bản thân.

Sau khi đánh răng rửa mặt sạch sẽ, tôi chăm sóc da với một ít nước hoa hồng, thoa một lớp kem dưỡng ẩm rồi vào bếp. Bật đèn phòng bếp lên, tôi bắt đầu buổi sáng của mình với một quả trứng gà, hai lát bánh mì và một cốc sữa bò - bữa sáng nhẹ nhàng mà đủ chất.

Hoàn thành bữa sáng tiêu chuẩn, tôi về phòng thay đồ để chuẩn bị đi làm. Tất nhiên, không thể quên đánh một chút son nhẹ nhàng và sử dụng kem chống nắng.

Xong! Một cô nàng tươi sáng và trẻ trung đã trở lại!

Mỉm cười lẩm nhẩm lời bài hát yêu thích, tôi khởi động xe đến công ty.

Giữa trưa, Phong gọi điện thoại cho tôi:

- A lô?
- Nghỉ trưa chưa bảo bối?
- Rồi, tao đang chuẩn bị ăn trưa.
- Đi ăn với tao không?
- Mà mời?
- Ủ, tao mời.
- Ok, mà đang ở đâu?
- Tao đang ngồi trong quán ăn đối diện công ty mà, mà xuống đây đi.
- Được rồi, mà đợi tao 5 phút.

Bước chân vào nhà hàng, tôi ngó nghiêng tìm Phong.

- Đây! Thanh, ở đây này! - Phong vẫy tay với tôi.

Đi về phía Phong, ngồi xuống, tôi hỏi:

- Mà đặt đồ ăn chưa?
- Chưa, menu đây, mà xem thích cái gì thì chọn đi.
- Ừm.
- Cứ chọn thoải mái nhé, tao trả tiền.

Tôi bật cười:

- Tao có lo lắng cái vụ tiền nong ấy đâu, tại chút nữa tao còn phải về công ty làm việc. Ăn nhiều quá trễ giờ làm của tao mất!
- Tao vốn định trả tiền cho mà luôn, mà sao cái giọng điệu đấy là điều đương nhiên của mà nghe ngứa tai thế nhỉ?
- Hì hì, thì bữa này mà mời tao, bữa sau tao mời lại mà, có gì đâu. Bạn bè với nhau cả mà.
- Ấy thế mà tôi chưa ăn được bữa nào của cô từ hôm về nước tới giờ đấy!
- Sau này nhất định sẽ mời mà một bữa tiệc lớn luôn! Mà cứ tin ở tao!
- Chị ơi! - Gọi người phục vụ, tôi nói với cô ấy những món ăn mình đã chọn.

Ăn xong bữa trưa, tôi chuẩn bị trở về công ty.

- Vừa ăn no thì nghỉ ngơi đã nhé, đừng có làm việc ngay, cẩn thận đau bụng đấy! - Phong nói với tôi như thế.

Tôi cười:

- Biết rồi, biết rồi mà, mà cứ làm như tao là trẻ con không bằng.
- Chiều có cần tao đến đón mà không?
- Mà đến đón tao thì xe tao để luôn ở đây hả?

- Thế thôi nhé, mày tự về được đúng không?
- Ủ ừ, tao lớn rồi mà, tao lớn rồi, được chưa? Mày lo cho tao như mẹ tao ý!
- Tao quan tâm mày thôi mà.
- Hì hì, tao ổn, tao ổn mà, hoàn toàn ổn luôn ấy. Tao về công ty đây, mày cũng về đi.
- Ủm...
- Mà tao thấy mày rảnh rồi lắm nhé, không phải đi làm à?
- Mẹ tao bảo tao cứ chơi cho đã đi rồi hẵng đi làm.
- Thế là mày nghe mẹ mày thật?
- Công ty của nhà tao mà.
- Trời ạ. Thôi thôi, không nói chuyện với mày nữa, tao đi đây. Chào nhé

~~ Bye darling

~~ Sến quá nha!!

Tan làm, tôi lên xe trở về nhà. Sắc trời đã chuyển tối, gió thổi mạnh khiến cây cối nghiêng ngả, có vài hạt bụi còn bay vào mắt tôi. Lá cây rụng lả tả, đập xuống mặt đường, rồi lại bị chiếc xe đi qua vô tình nghiền nát. Có vẻ như là trời sắp mưa rồi.

Tăng tốc xe, cuối cùng tôi cũng về đến nhà trước khi trời mưa.

Xoay người đóng cửa lại, mưa bắt đầu rơi.

Mưa lộp bộp rơi trên mái ngói từng hạt nặng nề nhưng riêng rẽ, chỉ vài giây sau, mưa nặng hạt thêm, mưa thi nhau trút xuống như ông trời đổ nước, chúng rơi xuống mặt đường, chúng đập vào cửa sổ, tạo nên những nhịp gấp gáp và dồn dập. Mưa vẫn cứ rơi, càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng vốn vã như xua đuổi, như gột rửa hết thảy.

Phòng ở tối om om, tôi một mình đứng dựa lưng vào cửa, lắng lắng nghe câu chuyện của mưa. Tôi đã từng cảm thấy mưa thật lạnh lẽo, mưa như muốn xua đuổi và nhấn chìm tôi, nhưng hôm nay, tôi lại thấy khác. Hôm nay, tôi không bật khóc trong đêm tối khi mưa rơi, và hôm nay, tôi cũng nhận ra một điều kì diệu nữa... Mưa đang rửa trôi đi hết thảy những dơ bẩn. Mưa tồn tại để xóa nhòa đi những kí ức đau thương, để gột sạch hết tất cả những u buồn, chứ không phải để nhấn chìm tôi trong cái quá khứ ấy, không phải để ngăn cách tôi với ánh sáng mặt trời.

Mưa của hôm nay, sao yên bình đến lạ. Dù cho từng hạt, từng hạt vẫn đang vội vã như tranh giành nhau để được rơi xuống, dù cho cơn gió kia có đập vào cửa sổ như đang cầu giục điều gì...

Mưa không làm tôi thấy buồn như trong những ngày cũ nữa, mưa không làm tôi khóc như đã từng nữa...

Tôi không còn nhớ đến người ấy nhiều như trước nữa, và tôi cũng đã không dễ dàng khóc như tôi của ngày hôm qua nữa rồi...

8. Chương 8

“Rìng... Rìng...”

Chuông cửa nhà tôi vang lên lúc sáng sớm. Trèo xuống khỏi cái thang, tôi chạy ra mở cửa thì thấy Phong đang đứng trước cửa nhà tôi. Nhìn thấy tôi, Phong nhe răng cười:

- Không mời darling của mày vào nhà à?

Tôi nghiêng nghiêng đầu tỏ vẻ:

- Darling của tao á? Đâu? Đâu? Sao tao không thấy nhỉ?
- Đây này, ngay đây này, có một cục bảo bối đang đứng trước cửa nhà mày đây này!
- À, xin lỗi mày, người thì tao chỉ thấy mày, còn bảo bối thì tao không thấy cái nào.
- Cái con mắt lé này! Thế mày có cho tao vào nhà không đây?

Dịch người sang một bên tránh đường cho Phong, tôi cười tít mắt:

- Đây đây, mời mày vào, mời vào
 - ~Phong liếc xéo tôi một cái, thấy thế, tôi nháy mắt với nó:
 - Liếc lăm quá cẩn thận lác mắt nhé!
 - Mày... thật hết nói nổi!
 - Hi hi.
 - À mà... Cái gì đây? - Chỉ vào cái thang đứng sừng sững giữa nhà tôi, Phong hỏi.
 - Cái thang chứ cái gì.
 - Tao biết nó là cái thang, nhưng mày để nó ở đây làm gì?
 - Để làm thang chứ làm gì.
 - Cái con này! Sáng nay mày ăn sáng bằng thuốc nổ hay sao mà bây giờ tao nói câu nào là mày bật ngay lại câu đấy thế?
 - Tao mà ăn sáng bằng thuốc nổ thì...
 - Ngừng! Mày mà ăn sáng bằng thuốc nổ thật thì mày chết lâu rồi!
 - ...
 - Thế bây giờ mày nói cho tao, mày dùng thang làm gì thế?
- Tôi chỉ chỉ lên trần nhà:
- Sửa bóng đèn.
- Phong ngược nhìn lên theo tay tôi:
- Sửa bóng đèn á? - Nó kinh ngạc - Mày biết sửa bóng đèn nữa cơ à?
 - Không biết cũng phải học, chẳng có gì là không tự mình làm được cả!
 - Đừng nói với tao là mày sửa cả ống nước.
 - Ống nước thì tao chưa sửa. Chỉ có mỗi hôm qua tao tự thông bồn cầu thôi. Tao sẽ xem xét lại đề nghị của mày về việc học sửa ống nước.
 - Trời! Mày định đi theo nghề sửa đồ trong nhà hả? Đừng bỏ công việc mày đang làm để đi theo nghề ấy, Thanh ơi! Sao mày nghĩ quẩn thế hả Thanh?
 - Mày có vấn đề gì thế? - Tôi bật cười - Tao chỉ muốn tự mình làm tất cả mọi thứ của chính mình thôi. Chỉ cần tao có khả năng làm được thì tao sẽ làm.
 - Mày có thể gọi thợ.
 - Như thế tốn tiền lắm. Mày không thấy những nhà có đàn ông, thường thì họ sẽ làm hết những công việc này à?
 - Mày muốn làm đàn ông? - Phong nghi ngờ nhìn tôi.
 - Không, tao chỉ muốn làm một người phụ nữ mạnh mẽ thôi!

Bảo Phong ngồi xuống ghế sofa, tôi rót một cốc nước cho nó rồi hỏi:

- Mà đến đây có việc gì?

Mặt Phong nghiêm túc hẳn lên:

- Thanh này, mà có phải bạn tao không?

- Mà hỏi gì lạ thế? Tao không phải bạn mà thì là bạn ai?

- Tao làm gì thì mà cũng về phe tao phải không?

- Mà phạm pháp à? Phạm pháp thì đi đầu thú đi thôi, tao không giúp mà được đâu, làm sai thì phải nhận tội trước pháp luật...

- Không, không phải thế, việc tao làm không phạm pháp, và cũng chẳng có điều luật nào ngăn cấm cả!! - Phong cao giọng.

- Mà bình tĩnh, từ từ nói tao nghe xem nào.

- Ấy thế mà bố mẹ tao lại coi đó như đồi phong bại tục, là sỉ nhục gia môn, là trái với quy luật cuộc sống! Mà nói xem họ như thế có phải là sai lầm hay không!!

-...

- Tao không làm gì sai cả... Tao không sai, Thanh ạ... Cả hai bọn tao đều không sai... Rõ ràng là họ quá vô lí...

Dịch lại gần Phong, tôi khẽ vỗ vai nó an ủi:

- Không sao đâu, nếu là vấn đề về tình cảm, sẽ chẳng có gì gọi là sai cả. Mà không thể bắt trái tim phải làm theo ý mình được. Tất cả những quan niệm về tình yêu chỉ là những khuôn phép sáo rỗng mà thôi. Yêu, cần bản là không có giới hạn, cũng không có đúng sai, dù mà có yêu ai, tao vẫn sẽ ủng hộ mà!

- Cảm ơn mà.

- Mà có thể nói cho tao là đã có chuyện gì xảy ra được không?

- Tao... tao yêu một người con trai...

Tôi vẫn tiếp tục vỗ vai nó:

- Anh ấy hẳn là phải tốt lắm!

- Ừm... - Phong mỉm cười - Anh ấy đẹp trai và rất tốt bụng, lại tài giỏi và thông minh, thật sự rất giống như hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích vậy...

- Ừ, thật hoàn hảo quá!

- Cho đến bây giờ, được anh ấy yêu đối với tao vẫn giống như một giấc mơ vậy, hạnh phúc đến nỗi tao không thể tin tưởng được, và nếu đó thật sự là một giấc mơ thì tao chẳng hề muốn tỉnh lại một chút nào...

- Mà may mắn thật đấy!

Phong cười hạnh phúc:

- Tao cũng cảm thấy thế! Tao nhất định là người hạnh phúc nhất trên cuộc đời này khi có anh ấy ở bên!

- Hai người yêu nhau bao lâu rồi?

-... Mười năm.

Tôi giật mình:

- Mười năm? - Trời, mười năm trước chúng tôi mới chỉ là học sinh cấp ba!

- Bọn tao luôn thật vất vả để giấu kín bí mật này... Nhưng mười năm rồi, tình cảm vẫn không thay đổi, bọn tao muốn kết hôn, Thanh ạ, tao muốn nhận được sự công nhận và chúc phúc từ mọi người...

- Không sao đâu, rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi. Tao sẽ luôn ở đây, sẽ luôn ủng hộ và chúc phúc cho hai người. Tao tin rằng mày sẽ có được hạnh phúc trọn vẹn.
 - Nhưng ba mẹ tao...
 - Tao sẽ cùng mày thuyết phục họ, được không? Dù họ có đánh có mắng, vẫn có con bạn mày ở đây chịu chung với mày. Ba mẹ mày thương mày như vậy, chắc chắn không bỏ được mày đâu!
 - Cảm ơn mày...
 - Bạn bè với nhau không cần câu nói khách sáo ấy! Về sau có chuyện gì cứ tìm tao, tao luôn đứng ở phe của mày.
 - Mày cũng nhất định có được hạnh phúc, Thanh ạ, vì mày là một cô gái tốt!
- (Táo: Đừng hỏi Táo tại sao lại thế. Đừng hỏi Táo tại sao lại thế. Đừng hỏi Táo tại sao lại thế. Chuyện quan trọng phải nói ba lần. Táo đã định làm thế ngay từ đầu rồi, đã thế đem qua máu hủ lại tăng max:))
Và đừng hỏi thế là gì.)

9. Chương 9: End

Hôm nay tôi nhận được một tấm thiệp cưới đỏ chói...

Không phải của Phong, là của Quân, anh ấy sắp kết hôn rồi...

Tôi hơi hụt hẫng, nhưng tôi không đau như tôi đã tưởng, có lẽ vết thương của tôi đã lành rồi chẳng? Có lẽ nỗi đau ấy đã trở thành một vết sẹo rồi... Khi sờ tới không còn thấy đau nữa, nhưng mãi mãi cũng chẳng thể xoá nhoà...

Quân đối với tôi cũng giống như vậy. Sẽ chẳng bao giờ tôi phủ nhận được sự tồn tại của anh ấy, phủ nhận đi những hạnh phúc mà chúng tôi đã từng có, phủ nhận đi những trang thanh xuân của tôi có anh. Anh ấy đã cùng tôi đi một đoạn đường rất dài, và thứ tôi nhận được không chỉ có đau khổ, mà nhiều hơn còn là hạnh phúc...

Nếu tôi không từng hạnh phúc đến vậy, có lẽ tôi cũng đã không đau khổ đến thế. Và nếu như anh chưa từng thật sự yêu thương tôi, tôi cũng đã không khao khát tình yêu của anh đến như vậy... Tôi không thể phủ nhận rằng anh là một người đàn ông tốt, có lẽ chúng tôi chia tay chỉ vì đã không còn thích hợp nữa thôi?

Chúng ta đều hiểu rằng, người dễ yêu, và người dễ cưới là hai người khác nhau hoàn toàn mà...

Có lẽ anh ấy đã không muốn yêu đương, và có lẽ đã đến lúc anh ấy cần một mái ấm thật sự?

... Điều mà anh ấy nghĩ rằng tôi sẽ chẳng thể cho anh ấy được, vì tôi chẳng đảm đang gì cho cam?

Cũng đúng thôi... Có lẽ là do tôi đã quá vụng về, có lẽ là do tôi đã luôn thụ động mà nhận sự chăm sóc của anh ấy...

Tôi nghĩ là tôi có hơi không cam lòng...

Anh ấy kết hôn với cô gái kia, vì tôi không bằng cô ấy sao?

Ngồi trong nhà thờ, tham dự đám cưới của người yêu cũ...

Có lẽ ít người làm được như vậy...

Nhưng tôi đang làm điều đó. Tôi không trang điểm cầu kì, không phục sức xa hoa lộ liễu, không mong muốn mình sẽ át phần cô dâu. Tôi chỉ ngồi lặng lẽ nhìn về phía trước, nhìn về phía người đàn ông tôi yêu suốt 5 năm trao nhẫn cưới cho người khác...

Tôi đã nghĩ rằng... “Chà, họ cũng đẹp đôi đấy chứ... Và cô dâu thật xinh đẹp”...

Tôi không nghĩ là tôi còn cười được, nhưng ít ra tôi cũng sẽ không đau khổ, ghen tuông hay hận thù.

Trong chuyện tình cảm, chẳng có gì là đúng, là sai cả...

Lễ cưới vẫn tiếp tục, mọi người thúc giục cô dâu chú rể hôn nhau.

Tôi cũng là một trong số đó.

Trông họ thật sự hạnh phúc, có lẽ họ đã tìm được đúng người rồi.

Nụ cười của cô dâu chú rể như tỏa sáng, khiến cho mọi người càng thêm hạnh phúc. Cả khán phòng đều đang tràn ngập tiếng cười và niềm vui...

Hôm nay thật sự là ngày lành mà...

“Br... Brr... Brrrr...” - Điện thoại tôi rung lên trong túi áo.

Tôi lặng lẽ lúi vào một góc, mở điện thoại ra, cái tên “Phong” hiển hiện trên màn hình.

Có chuyện gì mà Phong lại gọi cho tôi vào ngày này cơ chứ, nó biết hôm nay là ngày cưới của Quân mà?

- A lô? - Tôi nhỏ giọng.

Ở đầu bên kia, tiếng Phong nghẹn ngào:

- Thanh... Tao làm được rồi...

Tôi lo lắng vì giọng nói của nó:

- Sao? Có chuyện gì?

- Ba mẹ tao đồng ý rồi!

Tôi ngạc nhiên:

- Thật tốt quá!

- Thật tốt... Hức... Cuối cùng họ cũng đồng ý rồi... Tao hạnh phúc quá...

- Tao đã nói mày sẽ làm được rồi mà.

- Hức... Bọn tao đang chuẩn bị cho lễ cưới, mọi thứ như là mơ vậy...

- Nhanh thế sao?

- Ủ... - Phong bỗng trở nên ngại ngùng - Anh ấy muốn như thế...

Tôi bật cười:

- Vậy cũng hay chứ sao! Tao không ngờ lại có ngày mày gả cho người trước cả tao!

- Ai... Ai gả chứ!

- Hì hì, vậy nói chuyện sau nha, mày cứ chuẩn bị cho lễ cưới của mày đi!

- Ủ... Mà bao giờ mày rảnh? Chiều nay tao tới nhà mày được không?

- Làm gì vậy?

- Tao muốn tâm sự trước hôn nhân!

Tôi dở khóc dở cười:

- Ok, chiều tao rảnh, cúp máy nhé!

- Ủm.

Cúp điện thoại, tôi quay trở về vị trí của mình. Nghi lễ đã sắp kết thúc. Cô dâu đang nằng nặc đòi ném bó hoa cưới của mình, cô nàng làm nũng với Quân:

- Em thấy trên phim người ta toàn làm vậy thôi.

- Đó là trên phim...

- Em mặc kệ, em không muốn chỉ mỗi chúng ta được kết hôn, phải ném hoa để ban điềm lành cho người khác chứ!

- Em thật là...

- Mình thì có đôi có cặp, chẳng lẽ lại nhìn người ta ế mãi?

Tôi bật cười vì suy nghĩ của cô nàng, cô dâu hôm nay thú vị thật.

Trong khi tôi đang nghĩ như thế, bó hoa cưới đã rơi vào tay tôi làm tôi giật mình. Nhìn xuống bó hoa trên tay, lại ngẩng đầu lên, tất cả mọi người đều đang nhìn về phía tôi.

Quân cười:

- Thanh, đó là điềm lành đấy, chúc em nhanh chóng tìm được nửa kia nhé!

Tôi sững người, trong đầu không nghĩ được bất cứ câu nói nào để trả lời...

Lẽ nào... có thể... thật sự như thế sao?

Sau khi lễ cưới kết thúc và cũng tham gia tiệc cưới xong, tôi chào tạm biệt cô dâu chú rể rồi ra về.

Quân thì kết hôn, Phong thì đang chuẩn bị cho lễ cưới, ai cũng tìm được nửa kia hoàn hảo cho mình rồi...

Ngẩng đầu lên nhìn trời, có lẽ cũng giống như bó hoa cưới kia vậy, nửa còn lại của tôi sẽ tới tìm tôi nhanh thôi?

Mỉm cười bước tiếp, rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi, mỗi người có một định mệnh và số phận riêng mà.

Và trên tất cả, tôi nghĩ mình đã không còn cần Quân đến thế trong cuộc đời mình nữa rồi.

Tôi đã quen với những ngày không có anh ấy rồi.

-End-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tap-quen-voi-nhung-ngay-khong-anh>